

[Socialministeren.]

mig ind i denne Diskussion. (Der høres et Skud fra Tilhørerpladsen og Raabet: „Paa de arbejdsløses Organisations Vegne . . .“)... Lad os bare gaa videre, det var kun en Kineser. Jeg skal altsaa ikke kaste mig ind i Diskussionen om det nye Institut, Laan hos Kommunen, men skal overlade det til Udvalgsbehandlingen og blot her gøre den ene Bemærkning, at jeg selvfølgelig ikke har været blind for Vanskeligheden ved at afgrænse denne Institution. Jeg har imidlertid anset den for en nødvendig Bestanddel af Systemet, og af to Grunde, dels for ved Hjælpkassernes Ophævelse at have et Sted, hvor Folk ved en tilfældig, en rent forbigaaende Trangssituation kunde henvende sig i Stedet for at komme i Aagerkarlekøer og lignende, dels for at undgaa, at nogen uden Nødvendighed kom ind under det almindelige Forsørgelsesvæsen, altsaa skulde have Kommunegæld og maaske saa selv blev hængende, som det nu stadig ses, ved Hjælpkasserne eller Fattigvæsenet. (Uro i Salen). Dette er jo fuldkomment meningsløst; jeg kan lige saa godt holde op.

Første Næstformand (Pinstrup): Den højtærede Minister kan fortsætte.

Socialministeren (Steincke): Jeg taler af Hensyn til Tilhørerne og ikke til mig selv, for jeg har læst det i Forvejen (Op-hold). Jeg har altsaa indført Laan til Kommunen af de to nævnte Grunde; Institutionen bør derfor ikke udgaa, og Formuleringen af Bestemmelsen bliver der jo nok Tid til at tale om i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen udtalte, at han principielt var imod kvalificeret Majoritet som Betingelse for en Kommunalbestyrelsesbeslutnings Gyldighed. I al Almindelighed er jeg naturligvis enig med ham heri, men Problemet staar i denne Lov paa en ganske særlig Maade, og i denne Forbindelse vil jeg gerne henlede det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Opmærksomhed paa hans Udtalelser i Anledning af det efter hans Mening uheldige i, at en Kommunalbestyrelse skal trække Grænsen for Fattighjælpsvirkning, idet en trængende, forinden han søger Hjælpen, jo maa vide, hvilke Virkninger der knytter sig til denne Hjælp. Ja, naturligvis skal han ikke miste Valgret uden i Forvejen at faa at vide, at dette vil

blive Konsekvensen af en fortsat vedvarende Hjælp, det er klart, men i øvrigt er hele Systemet her bygget op som et samlet Hele, grundet dels paa de rent praktiske Erfaringer, dels paa de moderne Synspunkter om større Hensyntagen til det enkelte Tilfældes Enkeltheder, og for at undgaa Vilkaaflygheder her er det netop, at jeg i enkelte Tilfælde har foreslaaet Enstemmighed i det sociale Udvalg eller Henvisning til Kommunalbestyrelsen eller kvalificeret Majoritet i Kommunalbestyrelsen o. s. v. Det er formentlig en baade logisk klar og praktisk fornuftig Opbygning, og det gaar netop ikke an, at man, hvor det drejer sig om at frakende en Mand Valgret eller Valgbarhed, nøjes med en almindelig Flertalsbeslutning. Det afgørende for mig har her som paa flere andre Steder i dette System været dette: Partipolitik bør ikke spille ind her, sørg for om muligt at affatte Reglerne saaledes, at det bliver den almindelige, hæderlige Borgers Overbevisning i det enkelte konkrete Tilfælde og ikke en partipolitisk Kamp i det enkelte Sogneraad, der gør Udslaget. Og maa jeg i denne Forbindelse have Lov til overfor Offentlighedens Øjne at trække paa Smilebaandet ved det Faktum, at Detailkritikken fra flere ærede Ordføreres Side, ikke mindst fra det ærede Medlem Hr. Krag, netop satte ind paa dette Omraade med Udtalelser som „at gøre det saa upraktisk som muligt“, om „Kontorvisdom“ om „Systematisering, der er alt for gennemført“ o. s. v., netop satte ind paa et Omraade, hvor Forsørgelsespraktikeren vilde have nikket anerkendende, fordi han kendte sine Pappenheimere — altsaa ikke de ærede Ordførere, men Publikum, Offentligheden —, et Omraade, hvor jeg, netop i Kraft af mit praktiske Kendskab til denne Administration, ikke har fulgt Kontorvisdommen, ikke har fulgt den abstrakte Teori, men har skrevet Reglerne, maaske ikke tilstrækkelig godt formulerede, men i øvrigt lige nøjagtig saaledes, som den gamle Praktiker vilde skrive dem, fordi han kender Forholdene. Og det gør jeg; jeg talte personlig gennem omtrent 12 Aar med hver eneste trængende, der indfandt sig ved Frederiksberg Fattigvæsen, mange, mange Tusinde. Jeg tror derfor, disse Detailregler er saa rigtige, som Gennemsnitsregler i en Lov nu en Gang kan blive. Jeg beder derfor, jeg bønfalder det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og navnlig det